

IMBROANE, NICOLAE

n. 09 decembrie 1880, Coșteiu (Vârșeț), Serbia
d. 16 martie 1961, Vărădia, jud. Caraș-Severin

Provine dintr-o familie de țărani, Mihai Imbroane și Romanița, născută Mităr. A fost frate cu Avram Imbroane.

Școala primară a făcut-o la Coșteiu, cele patru clase gimnaziale la Biserica Albă, iar studiile liceale le-a definitivat la Liceul „Andrei Șaguna” din Brașov în anul 1903. Studiile universitare le-a continuat la Budapesta și Cluj, iar după obținerea doctoratului a dat concurs de avocat la Târgu Mureș. În anul 1913 și-a început practica de avocat la Vârșeț, unde se și căsătorește cu

Ecaterina Bojici.

A fost membru al Astrei, participând la manifestările culturale ale românilor din cercul Vârșeț. În timpul Primului Război Mondial, a fost înrolat în armata austro-ungară, fiind trimis pe frontul din Galiția. A obținut gradul de caporal în Regimentul de honvezi. În toamna anului 1918 s-a implicat în evenimentele premergătoare Marii Uniri din anul 1918. A fost „sergent voluntar” în Consiliul Militar Vârșeț din Banatul de Sud. A făcut parte din comitetul de conducere a Consorțiului de înființare a ziarului *Opinca*, suportul de transmitere a mesajului Consiliului Național Român. La Adunarea de la Alba Iulia a participat din partea cercului electoral Moravița.

După anul 1918 se stabilește la Lugoj, după care se mută la Timișoara. A fost o perioadă, câte un an, prefect al județului Timiș-Torontal, 1921-1922 și respectiv 1926-1927. A fost ales în două mandate deputat în Parlamentul României Mari, ca reprezentant al Circumscripției Timișoara și Oravița.

A colaborat la mai multe publicații bănățene: *Banatul*, *Independența* și *Poporul*.

În 1951 a fost reținut de către organele de securitate pentru verificări și i se stabilește domiciliul obligatoriu în localitatea Salcâmi (Fetești), fiind pus în libertate abia în anul 1956.

A fost un om politic de marcă, elocvente fiind gândurile transmise la împlinirea vârstei de 70 de ani copiilor „Am trăit pe această lume fără să cunosc senzația de a avea o casă, liber fiind nu am căutat-o. Ar fi fost pentru mine o cușcă, o încătușare, un plumb la picioare, în zborul meu pe înălțimile Țării mele, pe care am ținut-o de singura mea casă, în fiecare petec al ei.” După încetarea calității de avocat, s-a retras la Vărădia unde a și decedat.